

Yaşıyoruz 18

– Lütuf VELİ · 12 Aralık 2010

Getirilen çocuk ,korkmuş ,sinmiş vaziyetteydi.Cengiz düşerken gördüğü yüzün o olduğuna emindi ama,çocuğun halini görünce acıdı çocuğa...bir de geleceğini karartmamak uğruna ``tanımıyorum bu değildi.`` dedi.Polis ısrarcıydı,bir ipucu yakalamak için ,acılar içindeki Cengizi zorluyordu.

Doktorun uyarısıyla vazgeçtiler yüzleştirme ve sorgudan.Ancak giderken komserin aklına bir şey düşmüş gibi,geri dönerek,

-Cengiz bey,son olarak kafede tartıştığınız genç bu muydu.

-Evet efendim ,bu çocuktan ama ben o olayı unuttum gitti,sanırım delikanlı da pişman olmuştur.O ana kadar sessizce başına gelecekleri düşünen gencin gözlerinden birkaç damla yaş aktı ve polislerden mücadele isteyerek Cengizin elini öptü ve,

-Hakkını helal et,ben kötü bir insanım ,sense düşmanını bile affeden yüce bir insansın,dedi ve polislerin ``yürü`` emriyle eli kelepçeli uzaklaştı Cengizin odasından.

Cengiz,şimdi yalnızdı ve yaptığıının muhasebesiyle başbaşaydı.``Gerçekten iyi mi yaptım,kötü mü...N`olacaktı sanki bir genci hapisane köşelerinde çürüterek elime ne geçecekti...Belki doğru yolu bulur da dürüst bir vatandaş olur.`` Bu düşünceler içindeyken verilen uyuşturucu ve uyutucu ilaçların etkisiyle kendinden geçmişti.

Sözlüsü henüz yeni öğrenmiş ve hastahaneye koşmuştu.Nedenini,niçinini bilmeden.Kafasında bir yığın soru vardı.Kimdi Cengizi bıçaklayan,Cengiz hiç kimsenin tavuğuna kış demezdi.Hastahaneye geldiğinde kapıda bekleyen tanıdıkları karşıladı onu...Ancak bekleyenlerin içinde biri vardı ki hiç tanıımıyordu onu.Birkaç kez de göz göze gelmişlerdi.Ancak o hengamede kafasına takılan bu güzel kız her ne kadar kıskançlığını depreştirmişse de unutmuştu onu...

Şimdi Cengiz ne haldeydi onu sorup öğrenmesi gerekirdi,bu üzgün acılı tanıdıklardan.Cengizin annesine koştu,öyle ya annesinden iyi kim bilebilirdi onun durumunu.Anne yılların deneyimi ,acılara dayanıklılığıyla dimdik ayaktaydı ve gerek kızına gerekse Cengizin dostlarına metanet telkin ediyordu.Müstakbel gelininin soran gözlerle yalvarışına içini serinletecek sözlerle...

-Üzülme kızım,üzülme!Alkıla şükür durumu iyiymiş,az önce doktorlar haber verdi.Biz ona dualarımızla destek olacağız...Hem belki akşama görüştüklermiş.

Annenin bu yürekleri soğutan ifadesi gerek Hazal`ı gerekse dostlarını bir nebze de olsa rahatlatmıştı.Özellikle Aydan bu son cümleyi duyunca sessizce uzaklaşmıştı orda bulunan Cengizin tanıdıklarının meraklı bakışları arasında.

Artık bir bekleyiş başlamıştı ki,her ne kadar yürekler serinlemiş olsa da...Bekleyenler görmeden

duyduklarına inanmıyordu.

Akşam olmak üzereydi,hemşire geldi bekleyenlerin yanına ve,

-Cengiz bey kendine geldi,ancak birinci dereceden yakınlarının görmesine müsade ediyor doktor bey.O da kısa olmak şartıyla...Annesi ve kardeşi gibi dedi de Hazal itiraz etti.

-Ne demek o,ben de görmek istiyorum .O benim nişanlım ve...

-Tamam hanımefendi,siz de girin ancak hastayı yormadan,kısa lütfen...Doktorun emri.

Hazalın öfkesi geçmiş ve sessizce aileyle beraber Cengizin yanına çıkmışlardı.Onu, o halde görünce anne yüreği dayanamadı bir hıçkırık düğümlendi boğazına.Ağlamamak için onca mücadele etti de kendi kendisiyle olmuyor olmuyordu.Annenin göz yaşları küçük kızını ve Hazalı da etkilemiş sanki bir matem yerine dönmüştü Cengizin odası.Hemşirenin ikazıyla dışarı çıkarıldı hepsi.

Artık tek tek alınacaklardı içeri,Cengizin sağlığı için... Öncelik annedeydi ama anne önceliği kızına ve Hazala vermişti.Belki de oğlunun kendini bu halde ;üzgün ,ağlamış vaziyette görmemesi için.Hazal küçük kızı da alarak yanına,Cengizine koşar adımlarla çıktı.Cengiz her ne kadar uyuşturulmuşsa da acıyı yüreğinde hissediyordu.Hem niçin olmuştu,neden olmuştu...onu da anlaytamamış da kendine acımasızca bıçağı saplayan bu şuarsuz eli affetmişti,o değil diyerek.

Polisler onca sıkıştırmış dahası bir kaç da vurmuşsa da bu çocuk Cengizden aldığı güçle reddetmişti bıçağı sapladığını o insan sevgisiyle dolu yüreğe.Polisler çaresiz kalmış,başka da bir ip ucu bulamadıkları için genci serbest bırakmışlardı.

Serbest bırakılan genç,önce evine gitmiş,anne babasına durumu anlatmış ve kendine yapılan bu iyiliğin altında ezilmişti.Babası oğlunu da yanına alarak Cengizin bulunduğu haastahaneye gelmişlerdi.Bir özür dilemek,af dilemek ve de teşekkür etmek için.Kapıda polisler durdurdu önce,sorgu sual dahası yukarı Cengizin yanına çıkmalarına müsade etmemişlerdi,doğabilecek olumsuzluklar nedeniyle.

Aydan ,Cengizin durumunun iyi olduğunu öğrendikten sonra eve gitmiş ama fazla duramamıştı,merak ediyordu.Daha yeni tanıştığı bir dostun bu şekilde bir saldırıya maruz kalması onun üzüntüsünü artırıyordu.Eniştesine ve ablasına açmış konuyu ve onlardan aldığı destekle tekrar hastahaneye gelmişti.Hem enişte ``iş çıkışı ben de gelir ,Cengizimi ziyaret ederim,geçmiş olsun dileklerimi söyle.`` demişti.

Hastahanede akşamki kalabalık yoktu,bir kaç hasta ve yakını,kapıda bekleyen bir Hızır Acil Servis Minibisü ve polis...Henüz hastahaneden içeri girmişti ki,kapıda tartıştıkları o genci görünce kendini kaybetmiş okkalı bir tokat indirmişti.Genç gerek suçluluk psikozundan gerekse beklemediği bu tokattan olduğu yerde kalakalmış ,babası müdahale etmişti.

-N` oluyor hanımefendi,siz de kimsiniz.Tokatı yiyen genç,

-Bırak baba bırak,ben o tokadı hakettim.Keşke tokat yerine bıçak olsaydı saplanan boğazıma.

Aydan sinirden titriyor,söyleyeceklerini söyleyemiyordu.Polis de gelmişti çıkan gürültüye.Aydanı acil

odasına götürürlerken.Genç ve babası sessizce uzaklaşmıştı hastahaneden.Polisler durumu açıkladılar aydana...Genç ve babası geçmiş olsuna gelmişlerdi de polisler ailenin ve dostlarının tepkisinden dolayı yukarı salmamışlardı.

Aydan izahatı duyunca pişman olmuştu yaptığına da iş işten geçmiş ,çoktan kaybolmuştu genç ve babası.